



תת"ע 1634/01/16 - מדינת ישראל נגד ראובן קינן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

15 דצמבר 2016

תת"ע 1634-01-16 מדינת ישראל נ' קינן

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: מאשימה

מדינת ישראל

נגד

ראובן קינן

נאשם

הכרעת - דין

כלפי הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו נטען כי הוא העמיד רכב פרטי מתוצר מיצובישי ברחוב ארלוזורוב 13 בתל אביב וזאת באופן אשר עפ"י הנטען היה בו משום הפרעה לתנועה בניגוד לתקנה 71 (1) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר במיוחס לו.

כפירת הנאשם התבטאה בכך שהוא טען כי אמנם נכון הדבר שהוא העמיד את מכוניתו במקום הנטען, אך לדבריו (ציטוט): "זה היה ממש קרוב לכניסה לחניה שלי, ליד המסעדה שלי. נהג מונית חסם את הכניסה לחניה שלי".

עוד טען הנאשם, בין היתר, בכפירתו כי (ציטוט): "לא היתה שום הפרעה לתנועה".

לנוכח דבר הכפירה התקיים בסופו של יום דיון הוכחות.

מטעם התביעה העיד השוטר מר חזן אושרי (ע.ת.1) ובמסגרת עדותו הוגש הדו"ח שערך (סומן ת/1).

מטעם ההגנה העיד הנאשם מר ראובן קינן (ע.ה.1) ובמסגרת עדותו הוגשו לבקשתו ארבעה תצלומים (סומנו במקובץ נ/1) וכן העתקים של חוזי שכירות בין משכירי חנות ברחוב בן יהודה 145 בתל אביב לבין הנאשם כשוכר (סומנו נ/2, נ/3).

הצדדים סיכמו בעל פה.

מסקנתי בעקבות מתן הדעת לעדויות ולראיות הינה שהתביעה הוכיחה כנדרש את כל אשר יוחס לנאשם בכתב האישום וכי לנאשם לא קמה כל הגנה ולפיכך דינו להרשעה.

ולהלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

עמוד 1



אין מחלוקת שהנאשם העמיד את רכבו על נתיב נסיעה.

(ראה נא לענין זה לא רק את עדות השוטר בדו"ח ת/1, אלא גם את דברי הנאשם עצמו בפני בית המשפט בחקירה נגדית בעמוד 9 סיפא ו-10 רישא לפרוטוקול).

האירוע התרחש בשעה 08:45 בבוקר בלב העיר תל אביב (צומת הרחובות ארלוזורוב ובן-יהודה בתל אביב).

מעבר לדבר העמדת רכבו על נתיב נסיעה, הנאשם נאלץ גם להודות בחקירתו הנגדית כי נכון הוא הדבר שהוא (הנאשם) לא היה במצב שבו יכול היה הוא לדעת מה קורה בכביש והאם, כגירסת השוטר, כלי רכב שנעו שם נאלצו להאט ולסטות מנתיב כדי לעקוף את רכבו של הנאשם שהועמד שם על ידו כאמור על נתיב הנסיעה הימני מתוך שניים במקום המדובר. (ראה נא בהקשר זה את עדותו של הנאשם בעמוד 10 שורות 21-17 לפרוטוקול).

הנה כי כן - התגבשו כל יסודות העבירה כלפי הנאשם בתיק זה.

ובמילים אחרות - הוכח כי הנאשם העמיד את רכבו "באופן שיש בו כדי להפריע או לעכב את התנועה". (לשון התקנה).

השוטר ערך דו"ח מפורט אשר בו ציין את מיקום עמידת רכב הנאשם על נתיב הנסיעה; את היות רכב הנאשם חוסם נתיב נסיעה במלואו; את עובדת היות רכבים הנוסעים בצומת בנתיב הימני נאלצים לעמוד ולאזות ולעקוף את רכב הנאשם מצד שמאל ולחזור לנתיב הימני; את העובדה שלא היה איש ברכב, לא היה משולש אזהרה, לא היה תקר בגלגל, לא היה זה רכב השייך לנכה, לא רכב עם מכסה מנוע מורם; וכן כי רק באמצע רישום הדו"ח יצא אדם (הנאשם) מעסק המצוי במקום ולכשנשאל אם הוא הבעלים של הרכב ומסר שכן, קיבל את הדוח.

לדברי השוטר התגובה הראשונית של הנאשם היתה (ציטוט): "יצאתי, שמתי ארגזים בעסק", ותגובה משנית היתה (ציטוט): "המסעדה שלי".

ובכן, לנאשם לא קמה כאמור כל הגנה.

הנאשם טען כי מונית חסמה את החניה שלו.

לראיה הציג הנאשם תמונות המציגות מונית וחניה וטען תחילה כי את התמונות הוא צילם אחרי האירוע וציין כי רואים (ציטוט): "שהמונית חוסמת ואין לי כניסה לחניה שלי". (עדותו בעמוד 9 רישא לפרוטוקול).

מאוחר יותר, בחקירתו הנגדית, הבהיר הנאשם כי בעצם מדובר בתמונות המציגות את.... מוניתו שלו! וכי כעת, לדבריו, הוא נוהג מונית.



בחקירתו הראשית ציין הנאשם כי הוא נהג להביא בבוקר (ציטוט) "פיתות וכל מה שחסר לי למסעדה שלי" וכי נסע באותו בוקר ליפו לעשות קניות וחזר למסעדה שלו כאמור.

בכל הכבוד, אמירה זו של הנאשם מתיישבת עם גירסת השוטר על כי תגובתו של הנאשם על אתר היתה כי (ציטוט) : "יצאתי, שמתי ארגזים בעסק".

השוטר עשה עלי רשם מהימן בעדותו, ולמעשה עדותו של השוטר באשר לדבר העבירה נתמכת בעדותו של הנאשם עצמו.

הנאשם העמיד אם כך כאמור את מכוניתו על נתיב הנסיעה אגב חסימתו של נתיב הנסיעה והנאשם איננו יכול לשלול את גירסת השוטר על כי היתה בכך הפרעה לתנועה כמתואר בפירוט רב בדו"ח ת/1.

העובדה שמדובר במקום שבו בקירבת מקום יש לאדם עסק איננה מעלה או מורידה לענין ביצוע העבירה והתגבשות יסודותיה.

לבעלים, שוכר, או עובד של עסק אין פטור מלקיים את החוק ואין דרור לחסום נתיבי נסיעה ולהפריע לתנועה.

ככל שחניה של הנאשם נחסמה אין הוא רשאי בכל הכבוד, להעביר ולגלגל מעליו את הקושי שנוצר לו על כתפיהם של נהגים תמימים אחרים על מנת שהם יהיו אלה שיסבלו מההפרעה שלו לתנועה מן הטעם, לדבריו, שלו עצמו גם כן הפריעו (להשתמש בחניה שלו).

מבית המשפט לא יכול לצאת מסר המתיר לנהג להפריע לתנועה בכביש כי מישוהו חוסם את החניה שלו.

יתכבד נהג שחנייתו נחסמה, למצוא בקירבת מקום מיקום ראוי וחוקי לעצור בו ואז יפנה לטפל בבעיה שנוצרה לו ,לדבריו, במקום החניה שלו.

כאמור, לא אזרחים אחרים (נהגים תמימים רבים אחרים) אמורים "להבין" ולסבול מן הקושי הפרטי שנוצר לנאשם הנכבד בחניה שלו.

אגב, גם אם, כהרהורי הנאשם, היה הוא היה יושב בתוך מכוניתו (דבר שלא עשה) (כמנהגם למרבה הצער, של לא מעט נהגים שמעמידים את מכוניתם שלא כחוק ובאופן המפריע לתנועה) לא היה בכך כדי "לרפא" את דבר העבירה וכדי "לרפא" את סבלם של נהגים אחרים שנתיבם נחסם. נהגים אחרים שנתיבם נסיעתם נחסם אינם סובלים פחות מן ההפרעה לתנועה כאשר הנהג שמכוניתו מפריעה לתנועה יושב בתוכה.

גם את טענתו של הנאשם על כי כביכול השוטר "נקם" בו אין מקום לקבל, וזאת מן הטעם שהשוטר, כפי שהעיד, התחיל לרשום הרי את הדו"ח טרם כלל הגיע הנאשם וטרם כלל ראה את הנאשם. ובמילים אחרות: השוטר הבחין בעבירה וביצע את האכיפה באופן אובייקטיבי מבלי שכלל ידע תחילה זהות מי אשר העמיד כך את הרכב.



וברקע כל אלה אציין כי לקחתי בחשבון שמדובר בעדות יחידה מטעם התביעה.

לסיכום: יסודות העבירה הוכחו כאמור וגם לא מתקיימת לנאשם כל הגנה כאמור.

הנאשם מורשע לפיכך בביצוע העבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 15.12.16 במעמד הצדדים.